

СТИВЕН БАСКЕРВИЛ, ПРОФЕСОР НА ПАТРИК ХЕНРИ КОЛЕЦУ У ВИРЏИНИЈИ, КОГА ЈЕ ПОЛ КРЕГ РОБЕРТС ОПИСАО КАО НАЈВЕЋЕГ НАУЧНИКА ЗА СТАРАТЕЉСТВО, ПОРОДИЧНИ СУДСКИ СИСТЕМ И РАЗВОД, У ИНТЕРВЈУУ ЗА ГЕОПОЛИТИКУ

АГЕНДА сексуалних радикала и државних службеника

Разговор водио: Милан Старчевић

Случај породице Тркуља, а затим и Миле Алечковић, којима су бесправно, од стране Центара за социјални рад, одузета деца, узбуркао је савест свих часних и моралних људи у Србији. У међувремену појавили су се нови случајеви одузимања деце, што наводи на закључак да је матрица зла успостављена на узору на скандинавске државе, нарочито Норвешку, где од 1992. године раде службе за заштиту деце, Барневернет. Ове службе су јавне агенције одговорне (како сами наводе) за заштиту деце у Норвешкој. Пружају услуге у свакој општини, којима помажу и надгледају различити државни органи у држави. Према подацима Норвешке државе, над 36 800 деце су до краја 2015. године спроведене мере од норвешких служби за заштиту деце. Према казивању румунског адвоката Петера Костеа, који је заступао румунске породице којима су деца одузета, годишње се у Норвешкој од биолошких родитеља одведе око 10 000 деце. Средином новембра 2015. године Барневернет је незаконито и без судског налога одузела петоро малолетне деце породици Боднариу. Главни мотив за одузимање деце била је религија. Павел Астахов, бивши обудсман руске деце, тврдио је да службе у Норвешкој киднапују децу из Русије како би решили проблеме са становништвом. Влада Индије је 2012.

године оштром дипломатском нотом протестовала код норвешких власти због одузимања двоје деце индијског пара који је радио у тој земљи. Пољски приватни истражитељ Кристоф Рутковски је у два случаја помогао да се пољска деца из норвешких хранитељских породица врате својим биолошким родитељима у домовину. У једном случају, „Барневернет“ је изманипулисао девојчицу да потврди да су је родитељи злостављали. Каснији захтев норвешких власти за враћање девојчице пољски суд је одбио као неоснован. Оваквих примера одузимања деце у Норвешкој има много, а све су чешћи примери и у другим државама, што је био повод за разговор са Стивеном Баскервиллом, америчким професором политичких наука на Патрик Хенри колеџу, са седиштем у Перселвилу (Вирџинија). Пол Крег Робертс

Имамо и случајеве где се мајкама које не желе развод наређује да се разведу од својих мужева и прети им се да ће изгубити своју децу ако одбију то да ураде, чак и када нема приговора о злостављању. Социјални радници мрзе очеве, и мрзе хетеросексуалне мајке готово исто толико

Запањујуће је колико су Уједињене нације постале опседнуте сексом. Конвенција УН о правима детета ојачава моћ социјалних радника и других владиних званичника да заплене децу, док, са друге стране, ограничава ауторитет и крши права родитеља

описао је Баскервила као највећег научника за старатељство, породични судски систем и развод. Баскервил се истакао својим ауторским радом о компаративној и међународној политици, политичким идеологијама, са нагласком на породичну политику и сексуалност. Писац је веома значајних и читаних књига: Раг против очеве, брака и породице; Не мир, али мач: политичка теологија енглеске револуције; Нова политике секса и Стављен под старатељство.

Српска јавност упознала се са Баскервиллом захваљујући књизи Родна равноправност и проблем људских права, коју је на српски превео Слободан Стојичевић, а издала Катена мунди. У децембру прошле године Стивен Баскервил, на позив и у организацији Института за европске студије, Центра за породицу и Катене мунди, боравио је у Србији и том приликом одржао је неколико предавања у Београду и Новом Саду.

Србијом, у протеклих неколико месеци, хара норвешки синдром „Барневернет“, где Центри за социјални рад одузимају децу од биолошких родитеља, и то без икакве судске пресуде, док сцене одвођења деце из домова подсећају на хорор филмове. С којим циљем је основана ова служба, да ли поред норвешке владе, која финансира њен рад, стоје још неке интересне групе из света?

- Овај проблем појавио се као комбинација идеологије и бирократске моћи. Професионализација социјалног рада, праћена успоном социјалне државе, створила је перверзне подстицаје социјалним радницима да пронађу злостављање где могуће, или да га измисле, ако је потребно. Социјални рад такође је постао један од највише политизованих професија, са социјалним радницима који су обучавани у духу феминистичке идеологије која је веома непријатељска према хетеросексуалним родитељима уопште, а нарочито према очевима. Вреди напоменути да, иако је злостављање деце заиста озбиљан проблем, то је у великој мери и творевина агенција за социјални рад. Без сумње знамо да се највише правих злоупотреба деце дешава у домовима самохраних мајки, а не у неопштењем породицама које су често мете агенција за злоупотребу деце. Због тога што је удаљавање оца често изрежирано уз помоћ социјалних радника, није претерано рећи да ове агенције намерно стварају проблем који тврде да решавају. Не могу говорити о неком посебном случају норвешког система Барневернет, нити могу прецизно рећи како се он може упоредити са другима, али има много сличних агенција које рутински злоупотребљавају свој ауторитет.

У којим државама постоје сличне организације? Каква је ситуација у Вашој домовини, Америци?

- Постоје сличне агенције у многим, ако не и у свим западним земљама. Оне у нордијским земљама вероватно су најекстремније. Међутим, агенције у Уједињеном Краљевству су такође постале озлоглашене, иако је тешко

рећи да ли је то зато што има највише злостављања, или зато што су медији вољнији да извештавају о томе. И у Сједињеним Државама имамо озбиљне проблеме. Повремено се појави велики скандал, али никада нема никаквих детаљних званичних истрага о томе зашто се то догодило, а медији углавном ћуте. Има неколико добрих књига и студија које излажу систематски проблем, али књиге никад не доводе до промена.

Свака, па макар и мала, васпитна мера кажњавања деце забрањена је у скоро свим државама. Тако, на пример, Барневернет има званично наређење да интервенише на најмању сумњу физичког или психичког злостављања детета. Да ли је закон који је донесен, да би тобоже заштитио децу од злостављања, био увод у одузимање деце од стране државе?

- Једном речју – да. Део проблема је у томе што не постоји стварна дефиниција злостављања детета и није могуће дати апстрактну дефиницију, а злостављање деце не процесира се као злочин па социјални радници имају огромну слободу одлучивања. Социјалним радницима дозвољава се да самостално одлучују о томе да ли су родитељи злостављали своју децу, а потом могу и да их удаље на основу личне процене. Заштитне мере безбедности могу постојати, као што је захтев да судија одобри поступак, али то није делотворна заштита јер су и судије у сукобу интереса. Једини начин да се заиста заштите права родитеља јесте да се злостављање деце процесира као злочин, као и насилни напад, са пуном снагом закона и заштитом родитеља по законском поступку. Тада родитеље могу или оставити у миру ако су невини, или их могу затворити ако су криви. Али сада се ово третира као сива област: нисте оптужени за злочин и нисте у опасности од затвора, али такође немате заштиту уколико вам дете буде одузето, без било каквог делотворног или отвореног судског поступка.

Стратегија Новог светског поретка у уништењу породице улази у другу фазу. Након што је примењена велика стопа развода на глобалном нивоу, сад су идеолози деструкције прешли на стравичнији злочин, а то је одузимање деце од родитеља. Где су корени зла систематског уништења породице, као ћелије друштва?

- Тачно је да су ове две појаве тесно повезане. Измишљене оптужбе за злостављање деце почеле су као стандардна процедура у случајевима развода, обично против очеве. Али они се такође могу користити против мајки, или против оба родитеља у нетакнутим породицама. Чак имамо и случајеве (као што сам показао у својој претходној књизи, Стављен под старатељство) где се мајкама које не желе развод наређује да се разведу од својих мужева и прете им да ће изгубити своју децу ако одбију то да ураде, чак и када нема приговора о злостављању. Социјални радници мрзе очеве, и мрзе хетеросексуалне мајке готово исто толико.

Коју улогу у овом бешчасном подухвату играју УН, НВО и разне организације, које врше притисак на владе држава да се деца васпитавају у духу Великог брата: прихватање хомосексуалних бракова, сексуалног образовног система, родне равноправности и других изопачених вредности?

- Тачно је да су сва ова питања међусобно повезана, мада

би ми требало времена да објасним како. Све је детаљно објашњено у мојој последњој књизи, *Нова политика секса*. Сви они одузимају много времена и паже функционерима у Уједињеним нацијама. Заправо, запањујуће је колико су Уједињене нације постале опседнуте сексом, иако је већина њихових активности испод радарског екрана медија и није много изложена јавном посматрању споља. Конвенција УН о правима детета (које је Србија потписница, али САД није) ојачава моћ социјалних радника и других владиних званичника да заплене децу, док са друге стране ограничава ауторитет и крши права родитеља. Већи смисао је у томе што све ове кампање заправо излазе из једне агенде, а све их промовишу исти сексуални радикали и државни службеници.

■ **Да ли сте истраживали шта се дешава са децом која су одузета од родитеља? Постоје разна сведочења да се деца даље продају богатим људима, хомосексуалним паровима, па чак да служе за донирање органа. Да ли на случају одузимања деце зарађује цела индустрија новца, од адвоката, социјалних радника, психијатара, до судија, разних агенција?**

- И ја сам о размишљао о томе, јер када разумете логику система и како се деца већ користе као пиони у играма моћи других, онда такви сценарији нису невероватни. Све групе које помињете сигурно већ користе децу на најјединичнији начин у своје политичке сврхе, као што је рационализација државне финансијске помоћи коју добијају. Описао сам механизам за развод и старатељство као киднаповање детета и рекет за изнуђивање, а нисам први који тако мисли. Међутим, до сада нисам видео никакве истраге или документације о таквим стварима. Јасно је да ово треба да истражују новинари и научници. И очигледно је да ће се они сусрести са противљењем и вероватно кажњавањем од стране својих професија.

■ **Зашто је случај породичног насиља, који је најчешћи разлог (изговор) да деца буду одузета родитељима, предат у руке службеницима хомосексуалног опредељења и феминисткињама? Ко им даје овлашћења да ураде прљав посао? Владе држава, или тзв. дубока држава?**

- Феминисткиње природно теже професијама попут социјалног рада, психотерапије, породичног права, брите о деци, органима за обезбеђење дечјег додатка и социјалне помоћи, јер им то даје контролу над туђом децом и животима. Цела социјална држава је феминистички матријархат, који сада расте ван контроле и доводи до банкрота сваког друштва на земљи, уз врло мало озбиљних покушаја да се доведе под контролу. Сваки покушај контроле њихове моћи или потрошње описује се као напад на „сиромашну“ или „зостављану децу“, док су у стварности управо ове државне агенције одговорне за сиромаштво и злоупотребе. У последње време, изгледа да хомосексуални активисти следе сличан каријерни пут.

■ **Родитељима којима се одузме дете државни апарат намеће свог судског вештака, да би се успоставила дијагноза неурачуљности, да имају одређене психо-синдромске проблеме, а све у циљу да се прогласе неподобним да буду родитељи. Да ли се намеће логичан закључак да је већи део**

државног система инволвиран у отмицу деце?

- Да, да будем искрен, то није претеривање. Као што указујете, читава ствар третира се као питање терапије, а не правде. Чак и када нема навода о зостављању или насиљу, судије и социјални радници, у договору са државним психотерапеутима различитих врста, захтевају да процене ко и шта је добар родитељ и шта је у „најбољем интересу туђе деце“, позивајући се на широк спектар бесмислених психо-говоранција које нико не разуме и које могу бити манипулисани да би се рационализовало било шта. Често је родитељима немогуће да бране себе, своју децу и своја родитељска права од напада психолошког жаргона који тежи да оправда одузимање деце, чак и када родитељи нису оптужени ни за какве правне прекршаје, а камоли да је доказано да су их и починили.

Решење је у потпуности из контроле терапеутске индустрије уклонити не само оптужбе за зостављање деце, већ и све одредбе о старатељству детета, и третирају их као питање закона, уз јаке и категоричне заштитне мере за права родитеља који нису починили никакав законски прекршај, а такође и заштиту за оне који су за неки прекршај оптужени.

■ **Да ли сте оптимиста кад је реч о опстанку традиционалне породице? Како се људи, којима је стало до очувања свог огњишта и моралних вредности, могу изборити против свих пошаста новог доба? Како сачувати наша будућа поколења од злих људи који би живот на земљи да претворе у пакао?**

- Морам признати да често нисам оптимиста. Очајан сам, нарочито зато што групе које тврде да штите породицу (поготово на Западу) често игноришу или погрешно разумеју питања која овде покрећете. Понекад чак и стају на страну социјалних радника и судија, а против родитеља. Жалосно је што неке породичне групе које се супротстављају феминистима по питањима попут абортуса, сексуалног образовања и еутаназије заправо стају на страну својих непријатеља и помажу феминистима када је реч о родитељским правима и лажним оптужбама за зостављање деце.

Људи се морају организовати и захтевати да црква, новинари и научници устану и истраже ова питања и да проговоре против злоупотреба. Не можемо се ослонити на адвокате да то ураде за нас. Постоје добри и савесни адвокати који раде на овим питањима, а неке сам упознао и кад сам био у Србији. Петер Костеа је адвокат који је предводио кампању за обезбеђивање правде румунској породици Боднариу у Норвешкој, али то је учинио мобилизацијом општег грађанства и подизањем већих политичких питања. Адвокати могу радити само у уским оквирима правног система, а сами су подвргнути казнама ако увреду моћне људе. Ми остали – научници, новинари, свештеници, обични грађани – морамо бити лидери и изаћи изван уских правних питања да би се открила већа политика која окружује све ово. Верујем да је највећи појединачни изазов сада убедити различите људе који су забринути за различита питања – истополни брак, родитељска права, сексуално образовање, права оца, абортус – да раде заједно, а не свако за своје циљеве, против својих заједнички противника: сексуалних радикала и њихових савезника у судовима и бирократијама. ■

**ОЗЛОГЛАШЕНИ
БАРНЕВЕРНЕТ
СИСТЕМ И У СРБИЈИ**

ДЕЦА

као врло

профитабилан БИЗНИС

Пише: Душко Велковски

Неколико последњих случајева одузимања деце од биолошких или хранитељских породица отворило је низ питања, али и дало низ одговора.

Иако је тренд, сада већ традиционално, да се од истине бежи, покушаћемо да је приближимо што већем броју читалаца јер боља је и истина која шкоди, него лажа која помаже. Прво, који је заједнички именитељ, одузимања деце од биолошких родитеља, као што је то, на пример, случај породице Тркуља (у моменту одузимања девојчица је имала само 6 година), хранитељске породице као што је то на пример случај проф. др. Миле Алечковић (не мање важно – универзитетски предмети које предаје Психологија личности, Психопатологија личности, Антропологија личности, Когнитивна неуропсихологија, Психологија стваралаштва, Психолошке школе и правци, Психологија учења 2, Психологија манипулације...), и сигурно не последњи случај породице Милојковић (одузимање бебе старе свега 20 дана)? На први поглед, сви горепоменути случајеви не могу се ставити у исту равн, осим у једном – начину на који су деца одузета. Не мање важно, а чиме ћемо се озбиљније позабавити, јесте – зашто. Питање мотива основно је питање од кога се полази у свакој иоле смисленој истрази која тежи да расветли, на пример, злочине са маргина а које су и дошли. То сваки искусни кривичар или истраживачки новинар зна.

Једни су сиромашни, други не оскудевају; неки су можда политички ангажовани, други нису; једни су експонирани у јавности, други то уопште нису. Дакле, шта је то што спаја, не само ове, случајеве одузимања деце из породица у којима су она расла и којима није мањкало љубави и топлине? Одговор је НАЧИН на који су одузета. У свим случајевима (не само овде поменути), начин

одузимања деце је исти – врло је суров и жестоко крши дечја права, како по домаћем законодавству, још више по међународним стандардима и конвенцијама, а чiji је и Србија потписник. О правима родитеља и хранитеља да и не говоримо, али ћемо и о томе, наравно, говорити, јер ћутање није достојно човека.

Ако се мало ближе упознате како су деца одузета, приметите да је „поступак“ врло неуобичајен за ово подручје, али јесте уобичајен за модел одузимања деце у систему озлоглашеног Барневернет система, карактеристичног за скандинавске земље пре свега, нарочито за Норвешку, која је од овога направила прави врло уносан и невероватно профитабилан бизнис, али и много више од тога. Један текст на ову тему свакако није довољан у односу на количину података до које се дошло истрагом која свакодневно доноси нове детаље, а који су прегртно скривани далеко од очију обичне јавности.

Начин како се одузимају деца је, по правилу и готово увек, врло садистички, без трукне емпатије а о самој „бризи о деци“ нема ни говора, као ни о томе да се ради „најбољем интересу детета“. Не може бити најбољи интерес никога да доживљава претешке психолошке трауме које ће несумњиво доживотно оставити трага на детету, родитељима и онима који се старају о њима. Међутим, те првобитне психолошке трауме врло насилног одузимања деце, за чиме нема потребе јер се такав чин може одиграти и на другачији начин (ако за тиме уопште има потребе), само је мала кап у мору оног што следи након тога са децом одузетом на такав начин. Да је „живот детета угрожен“ неком проценом некога ко у животу није видео дете које одузима, или због „анонимне пријаве“ некога чiji је се

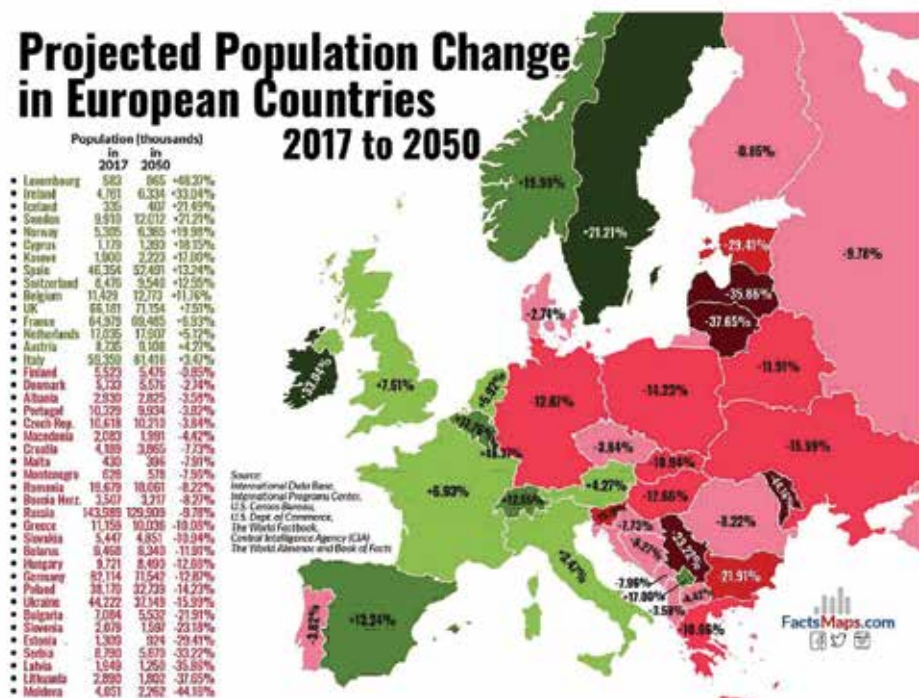

идентитет и не може установити или се крије, флоскуле су и празне мантре које се понављају у свим овим случајевима. У Србији их аминује Драган Вулевић, алфа и омега одузимања деце из Министарства за рад и социјална питања, који је више пута у јавним наступима и сам мењао „своје“ мишљење.

Један од његових интервјуа који ово потврђује можете наћи и у Вечерњим новостима у чланку под називом Држава годишње одузме 500 деце, аутор В. Црњански Спасојевић, од 17. јануара 2016. године. У истоименом чланку он објашњава под којим условима се деца могу одузети из примарних породица, као и колико деце годишње одузму Центри за социјални рад, а колико би заиста могло, наводећи цифру од чак 400.000 годишње (толико се децих додатака додељује, па је он ту извео паралеле), а да је то сада само око 1.000. Он такође напомиње да се родитељи готово уопште и не жале на Одлуке Центара и Решења која он потписује сада, чини се, као на филмској траци. „Случајеви у којима се родитељи боре да добију назад своје дете у Србији нису толико чести јер се код нас деца измештају из породице само у крајњој нужди, уколико родитељи континуирано раде на њихову штету, занемарују их, злостављају, крше њихова права, угрожавају им здравље и безбедност“, каже Драган Вулевић, начелник Одељења за управно-надзорне послове у области породичне заштите при Министарству за рад, запошљавање, борачка и социјална питања. „Ти родитељи практично сами себе на неки начин дисквалификују и не показују интересовање да врате децу. На одлуке центара о привременом измештању, Министарство, као другостепенни орган, добије тек 10-20 жалби годишње. На одлуке суда о трајном одузимању, жалби је још мање“, наводи у овом контрадикторном тексту Драган Вулевић.

Он даље каже да „се Србија разликује од осталих европских земаља, посебно Норвешке, коју су у последње време потресали таласи незадовољства и протести због прекомерног и неселективног одузимања деце“, али не каже **откуда непрегледни спискови његових запослених на листама сарадника озлоглашеног норвешког Барневернета, до којих се у истрази дошло, затим каква је веза комерцијалних невладиних организација, удружења, правних и приватних лица са Центрима за социјални рад, ко, када, како и под којим условима склапа Уговоре о међународном посредовању за усвајање деце“ и у ком својству, коме се све достављају подаци о деци и зашто, даље, зашто се прослеђују подаци Норвешкој и норвешком Барневернету, ЗАШТО се прослеђују подаци Универзитетској болници Северна Норвешка која је део Helse Nord RHF? Кома се још све и ЗАШТО прослеђују подаци? Он не каже да су у питању чисто комерцијалне фирме, нити шта се све крије иза тога. А крије се и превише...**

На приложеној слици је психолог градског центра за социјални рад Смиља Игић као пошљалац дате, уједно

и сувласник профитабилне, комерцијалне организације под називом Crisis Centre for Men Serbia („Кризни центар за мушкарце“), а која се појављује и у другим видовима различитих организационих облика. На овој листи могу се видети и пронаћи и други запослени у центрима за социјални рад. У интересу детета? Или у интересу профита? Можда у интересу побољшања демографске слике Норвешке? Једна слика говори више од хиљаду речи, погледајмо је добро:

Које су то „невладине организације“ у питању, које агенције за такозвано „посредовање за међународна усвајања деце“ (Adoptionscentrum из Шведске, Atid Hayeladim из Израела и небројене друге, које се, због лимитираности текста нажалост неће појавити у овом чланку, а које ничу као печурке после кише и које посећују Центре за социјални рад уговарајући ШТА?), питања су од општег, дакле јавног интереса и несхватљиво је да ти уговорни односи буду толико завијени велом тајне. Чим се нешто толико скрива, значи да ту нешто дебело није у реду јер, да је у реду, не би се скривало. А превише се тога скрива.

Ко то све има приступ дати (подацима) несумњиво најосетљивијих категорија становништва тј. деце? Нека од њих, провером је утврђено, чак нису ни уписана у бази АПР-а, а појављују се као уговарачи са Центрима за социјални рад везано за усвајање деце. Нажалост, ти уговори нису доступни јавности, само мањи део јесте. Зато се зашло још дубље и почела је да пристиже дата из база података земаља која посећују наше центре и онда је почела да се отвара Пандорина кутија. У народу се каже: „Ко лаже тај и краде“... Свако може да прича шта пожели, али само ретки чињенично поткрепе своје речи сазнањима до којих долазе.

Па хајде да почнемо. Најбоље чувана тајна јесте тајна да су деца увелико постала врло профитабилан бизнис, а све преко оних који би бар декларативно требало да се брину о њима.

Пратећи трагове новца овог врло профита-

билног бизниса са децом, дошао сам у посед врло интересантних информација о томе шта се заправо дешава са децом која су одузета од родитеља под различитим изговорима, зашто се то ради и зашто је одузимање деце од њихових биолошких родитеља или хранитеља у драстичном порасту, као и зашто је укључено баш толико много приватних агенција, пре свега „за међународно посредовање при усвајању деце“, невладиних организација, формалних и неформалних удружења, група, групација, других правних субјеката, али и приватних лица, као и у чему се заправо огледа њихова тако чврста веза са, пре свега, Центрима за социјални рад али и психијатријским установама, и надаље, са осталим институцијама система. Атај систем требало би да штити децу и њихова права, а не да их угрожава о чему ће бити више речи у наредном тексту, где ће таксативно бити набројано која су све права не погажена, већ смрскана у парампарчад, као и за људски мозак готово невероватно нехумано и нечовечно поступање према деци, поступања која су не само тешка кривична дела већ су чак и гора од злочина чињених од стране нацистичких структура. Али и ту се у истрази дошло до конкретних чињеница, које ће бити презентоване јавности и које траже одговоре – не само од институција, већ од сваког појединачног грађанина.

Ви можете ући у најцрњу собу пуну зла, пуну таме и упалити једну врло малу свећу и моментално тама бежи. Али обрнуто не можете учинити. Можете ући у веома осветљену собу пуну истине и мудрости, правичности и задовољства, здравља и хармоније са универзалном снагом; можете узети

било коју количину таме и отићи у ту веома осветљену собу и нећете имати никаквог ефекта – рече један паметан човек. Па хајде онда да упалимо ту малу свећу...

Хајде прво да испратимо све конекције и све новчане токове, све укључене фондове и фондације, такозване невладине организације које су повезане са националним центрима за наводну добробит деце укључених у овај мегабизнис. Овом приликом желим да вам представим један мањи део података и информација до којих сам дошао у овој истрази. Пет главних играча контролише две трећине норвешког тржишта за децу. Неки од њих су у власништву фондова

регистрованих у Лондону, Гернезију и у Швајцарској (Гернзи је острво у енглеском каналу близу обале Нормандије).

Случај: Међународно трговање децом – „Добробит деце“ која остварује милијарде чистог профита годишње.

Како влада троши све више и више новца за наводну добробит деце, **нордијски социјални гиганти су у великој мери изашли на отворено тржиште. Половина од двадесет компанија са највећом зарадом у 2016. години је у власништву пет главних група. Њихове компаније за „добробит“ деце су оствариле укупан промет од 3,2 милијарде у 2016. години. То чини око две трећине укупног промета у индустрији, свих компанија које, према налазима из Brønnøisund регистра, послују у тзв. бризи о деци.** Четири групе контролишу страни инвестициони фондови.

• **Шведски гигант Хумана** је у последњих неколико година присвојио и постао власник девет норвешких компанија. Последња инвестиција је направљена 2016. године, када су купили успешну КОА групу за 190 милиона евра. Хуману контролише Артан Капитал из Лондона.

• **Шведски тим за социјалну заштиту Тим Оливија АБ** поседује шест норвешких компанија за заштиту деце, као и компаније у здравству за негу особа. Ова група је контролисана од стране фонда за набавку под називом Procuritas, који је регистрован у Шведској, Гернезију и Швајцарској. Гернзи је добро познат порески рај, док је Швајцарска 2016. године била четврта на Окфамовој листи пореских рајева.

• **Aleris Ungplan & BOI** је најјачи и највећи норвешки играч за децу и контролише га шведска инвестициона компанија Investor, која је у власништву снажне и моћне финансијске породице Валенберг. Инвеститор поседује EQT фондацију. Алерис је само у 2016. години остварио промет од скоро две милијарде, 60 процената зараде долази од тзв. „бриге за децу“.

• **Unicare Small Units** је у власништву британског аквизиционог фонда G Square Capital, који такође контролише низ здравствених установа као и компанија за бригу о деци и негу лица, а све преко Care Holdco AS.

• **Додатак: норвешка група Aberia**, у власништву мулти-милијардера браће Кристијана и Роцера Адолфсена, има пристojну подршку од стране ове праве индустрије за наводну бригу о деци.

Овде је представљен један мањи део, док ће се листе сарадника хоботнице зване Барневернет, како из Србије, Црне Горе, тако и из других земаља (а списак је подужи а дата пристиже непрестано) објављивати секвенцијално, као и методологије које се примењују и начини њиховог рада, који ће показати о каквој се то заправо бризи о деци ради.

Следи случај незаконитог, противправног и врло бруталног одузимања малолетне М. Т. (шест година) од њених биолошких родитеља, са свим подацима до којих се дошло, а од којих су неки и превише бизарни, који до сада никада нису били представљени јавности: подаци, сведочења и информације на које јавно мњење Србије, региона и света засигурно неће остати равнодушно све да то и жели... ■

(Аутор је истраживачки новинар Међународне (ИФЈ) и Европске федерације новинара (ЕФЈ))